

Sy-li spěwał,
Pilnje dźěłał,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatosok
Zradny je.

Za staw sprócnj
Napoj mócnj
Lubosć ma;
Bóh pak swěrnj
Přez spař měrnj
Čerstwosć da.

Njeh ty spěwaš,
Swěrnje dźěłaš
Wšědne dny;
Dzeń pak swjaty,
Duši daty,
Wotpoón ty.

Z njebjes mana,
Njeh ćí khmana
Žiwnosć je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew će!

F.

Sserbske njeđzelske łopjeno.

Wudawa šo kóždy šobotu w Šmolerjez knihicziščežerńi w Budyschinje a je tam ša šchwórtlětnu pschedplatu 40 np. dostacž.

Rogate.

Mat. 6, 9—13.

„Šwjaty Wótczenasch“ stupa nam na dženšnischej njeđzeli Rogate zylje wošebje napschecziwo. Je nam šwěrnj pscheczel š naschich mlódnjch lětow šem, kiž chze naš pschewóđzecž psches nasche zylje žiwjenje hacž š naschemu rowej. Šižo přeni džen twójeho žiwjenja šu lubi šarschi ša tebję tutu modlitwu spěwali, šwjaty Wótczenasch šu tež šmóťija pschi šwjatej šschćenizy něhđy ša tebję šo modlili! A tak hušto šy tutu modlitwu potom šam spěwał! Domach š lubej maczerju, w šchuli, pschi šconfirmaziji, pschi wěrowanjju, pschi špowjedzi, w kóždej Božej škluzbje. Šaj, je pschezo šašo šwjatocžny wošomiš, hđyž w Božej škluzbje žyła wošada šwojeje ruzy štyknje a jenohłóšnje špěwa: „Wótcze našch“! A wěšch ty tež, šchto budže to pošledne, to pošledne, šchtož žyrkej tebi pschitwola? Ty njebudžesch drje ničzo wjazy ššlyšhecž, ale duchowny a twóji lubi budža do rowa dele a horje š njebjeskim wyšokosčam šo modlicž šwjaty Wótczenasch. A tutu modlitwu chzemy nětko hromadže rošpomnicž a š njeje wuwšacž myšle ša šwoje modlerske žiwjenje. My šo prašchamy po šakladže šwjateho Wótczenascha:

W kotrym duchu a w kotrej myšli dyrbimy šo modlicž?

A my prajimy: I. Jako Bože dźeczi, II. jako puczo-warjo na šemi, III. jako šschesčizjanszy bratšja.

I. Tón šnjes šapocžnje: Wótcze našch! Šchto to tola rěka? Tón, kiž ma lubeho, šwěrneho nana, kiž šo ša šwoje dźeczi w lubosčzi woprowa, kiž šo ša nje štara a pschezo to najlěpsche šwojich dźeczi chze, tón rošmi, šchto to rěka, hđyž tón šnjes praji: Wótcze našch! My mamy w njebjesach wutrobu, kiž w lubosčzi ša naš bje, w njebjesach je jedyn, kiž pschezo na naš hlada, kiž wachuje, kiž nasche proštwy wuššlyšcha, jedyn, kiž chze nam we wšchěch hodžinach jeno to najlěpsche dacž, jedyn, kiž njecha ničzo druhe hacž šbóžnosč nascheje dušche. Ale šměmy tež my tuteho wulkeho Boha tak mjenowacž, kaž je to šesuš šchryštuš, Boži šsyn, čžiniš? Šchto dha šmy my tola, my šhudži, hubjeni hřěšchizy, a šchto je wón, tón wšchomóžny šwjaty Bóh w njebjesach! Šaj, to je wěšte, hđyž chzemy šo tak š Bohom pschirunacž, dha bėda nam, hđyž chzemy prajicž: Wótcze našch! Ale hlaj, tehodla je tola šesuš šchryštuš, tón jenicžki narodženy šsyn Boži š šemi dele pschishoč, šo by naš š Bohom šjednociž. Wón je ša nasche hřěchi na šchizju na šolgacze wumrjel a wón je prajiš, mojedla, Wótcze, mojedla wodaj čžłowjekam, mojedla wšmi čžłowjekow šašo jako šwoje dźeczi horje! šesom šchryšta dla šměmy Boha w njebjesach šašo šwojeho Wóťza mjenowacž. Šapšchimiš jeno šwojeho šbóžnika we wěrje prawje twjerdže, potom štejišch tež š Bohom Wóťzom w najšnuššchijim šjednocištwje. Mjenuj we wěrje šchryštuša šwojeho bratra, potom móžesch tež Boha šwojeho Wóťza mjenowacž. A hđyž šy tak jako Bože dźeczo šapocžal špěwacž Wótczenasch, potom dyrbišch dale šo

modlicz jako Bože džěcžo: šwjecžene budž twoje mjeno, pschindž k nam twoje kralestwo, twoja wola šo stań. Na tym wschitko leži, šo my Bože naležnosće k šwojemu činimy. Kač husto Bože šwjate mjeno w tutym šwěcze njewužitnje wužiwaju, kač husto stupa čłowške mjeno na město Božeho mjena! To njemóžemy jako Bože džěcži šnješč, tehodla prošymy, pomhaj, Šnježe Božo, šo je twoje mjeno přenje a najwyschšche mjes wschitkimi mjenami, haj, šwjecžene budž twoje mjeno. Abo my widžimy, kač ludžo kralestwo fěrschty tuteho šwěta šwoje žyłe žiwjenje wopruxa, kač jemu stajnje šluža, a móže to šo šdacž, kaž by kralestwo šatanaša móžnišche bylo, dnyžli kralestwo našeho Boha. To naš w našej wutrobje boli, a jako Bože džěcži dyrbymy šo modlicz: Šnježe Božo, pomhaj, šo twoje kralestwo pschězo móžnišche budže tu na šemi, haj, pschindž k nam twoje kralestwo. Ale tež Boža wola šo na šemi nještanye. Čži jeni nochzedža po Božich kashjach čžinicž, lósch tuteho šwěta jich pschějara wabi a tehodla dobywa jich wola we wschěch hrěchach, abo tam ma jednu kschiz na šo wsacž, a wón mórcži pschecžiwu Božej woli, dofelž šo jemu šda, kaž by kschiz pschecžěžki byl. Šdyž to šlyšchimy, dha jako Bože džěcži hinač njemóžemy, hacž šo šo pschězo šašo modlimy: Šnježe Božo, njebjeski Wótcze, pomhaj, šo šo twoja šwjata wola pschězo bóle pschipošnawa, haj twoja wola šo stań kaž na njebjju, tak tež na šemi. Šdyž šo tak po Božej šwjatej woli pschězo modlimy, dha budžemy šo modlicz w duchu šwjateho Wótczenascha, budžemy šo modlicz jako Bože džěcži. Ale to hišcže došč njeje, ně, my dyrbymy šo II. tež modlicz jako pucžowarjo tu na šemi! My dyrbymy pschězo šašo w žiwjenju špošnacž, šo šmy tu na šemi jenož zušomnižy, šo nimamy tu žane wobštajne město. Našcha domišna je horjekach, tam, hdžež Šhryštuš je, kiž šedži na prawizy Božej. A tola jako pucžowarjo tu na šemi, kiž pucžowacž dyrbjja, tak dolho hacž Bóh tón Šnješ jim žiwjenje a hnadny čžaš dari, trjebamy tež ša šwoje čžělo, ša hětu dušche, jědž a picže, kšěžu atd. Kaž wukładowanje přenjeho artifla to wupraja, a wo wschitko to prošymy še šchtwórtěj proštwu: našch wschědny khlěb daj nam džěnja! Šako pucžowarjo tu na šemi, kiž pschěš tak nětotru puščžinu pucžuja, njemóžemy tež wulke brěmjěnja šobu bracž, hewak doprědka njepschindžemy. Ale na naš leži čžěžke brěmjo, to je wina. Wšchudžom, hdžež hladamy, widžimy w žyłym žiwjenju hrěchi, a našcha wina bywa džěń wote dnja pschězo wjetšcha. Kač móžachmy dha wješeli šwój pucž dale hicž; to móžno njeje! Tehodla čžemy šo wschědnje modlicz: a wodaj nam našche winy, wšmi wot naš přjecž wscho brěmjo hrěchow a winy. Šako pucžowarjo w puščžinje žiwjenja trjebamy tež šchit pschecžiwu štracham, a najwjetšchi štrach je tu štrach ša našchu dušchu. Wšchudžom čžaka špytowanje kaž law na pucžu a čže naš k padu pschinjescž, njech je w hodžinach šboža abo nješboža, njech je w mlodych abo štarych lětach. Kač nusno je tehodla, šo šo pschězo šašo modlimy: a njewjedž naš do špytowanja! A hdnyž naš našche čžělo, tutón šwět špytuje, dha prošymy teho Šnješa, šo by nam móž dal k dobyčžam w špytowanjach, šo nam pschepomha k měrej dušche! A junu pschindže pošledna hodžina našeho pucžowanja tu na šemi. Š kač šbožna ta hodžina, hdžež budžemy wumóženi še wschěje štyšnosće, wot wschitkich čžerpjenjow tuteho čžěla a tuteho šwěta. Šotom nimamy žanu winu wjažy, pschetož my móžemy špěwacž: ta krej a prawdošč Šhryštuša je moja drašta

pschistojna; potom Bóh tón Šnješ šetřěje wschitke šyly š naschěju woczow, potom mamy mēr, wješele a šbožnosć. Tehodla našcha proštwu pschi kónžu šwjateho Wótczenascha: a wumož naš wot teho šleho. Haj, mój Božo, daj pschěš Šhryšta krej, šo w šmjercži šo mnu derje štej. Ale šwjaty Wótczenasch naš hišcže něščto šecže wucži, my dyrbymy šo modlicz jako kschěščžijanszy bratsja. III. To šłowo naš, kiž šo pschěš žyly šwjaty Wótczenasch čžehnje, poškasuje na to, šo dyrbymy šo modlicz w šjednocženštwje žyłego kschěščžijansstwa. Tuto šłowo praji, šo je tón, kiž šo šo mnu w mjenje Šesom Šhryšta šwjaty Wótczenasch modli, mój bratr abo moja šotra. Ale my nječamy tež šwjaty Wótczenasch šo jenož modlicz w šjednocženštwje še šwojimi bratrami, ale kóždy prošy š došom tež šobu ša bratra, a pschěš to dyrbjja šo wutrobny pschězo bóle šjednocžecž. Šdyž šo ša jeneho čžłowjeka modlu, dha njemóžu jeho wjažy šabycz abo hidžicž, dha njemóže mi wjažy wscho jene bycz, ně, pschěš kóžde dobroprošćenje šo mi pschězo bóle bliži, pschěš kóžde dobroprošćenje jeho pschězo bóle lubuju. A tak čžemy nětko našch luby šwjaty Wótczenasch rano a wječor, wschědny džěń a njedželu, na šhornych a štrownych dnjach, w mlodych a w štarych lětach šo modlicz jako Bože džěcži, kiž wjedža, šo maja hnadneho Wótza w njebjěšach, jako pucžowarjo tu na šemi, kiž šu šebi teho wěščzi, našcha domišna je horjekach we wěčžnym šwětle, a škóncžnje jako kschěščžijanszy bratsja, kiž njemóža jeno na šo šamnych myšlicž, ale kiž dyrbjja tež šwojich bratrow a šwoje šotry šamknyčž do šwjateje modlitwy. Šotom móžemy tež pschězo šašo šwój luby šwjaty Wótczenasch wješeli wobšamknyčž š wutrobny džašom k Bohu, š kšwalbu a čžescžu Božej, hdnyž prajimy: pschetož twoje je to kralestwo, a ta móž a ta čžescž hacž do wěčžnosće.

Šamjeń.

B. w B.

Šwjaty Wótczenasch.

(We wjašanej rěčži.)

Wótcze našch — pschěš Šhryšta jeno —
 W njebjju šlyšch naš modlicz šo:
 Ššwjecžene budž Twoje mjeno;
 Š nam pschindž Twoje kralestwo.
 Kaž šo štawa Twoja wola
 W njebjju, tak tež na šemi;
 Twoja mišošć špožč, šo rola
 Wschědny khlěb nam wobradži.
 Našche winny tež nam wodaj,
 Kaž my šwojim winnikam;
 Šchit paš Twój, to hnadnje dodaj,
 Njedaj špytowanju k nam.
 Škóncžnje nješapomá wschaf teho:
 Wumož naš wot wschěho šleho.
 Š kraleštwom njech Twoja je
 Móž a čžescž do wěčžnosće!

Šamjeń.

K. A. Fiedleř.

Budžče wobštajni w modlitwje.

Romsf. 12, 12.

Šchtož je wodnych ša čžłowjeka, to je modlitwa ša kschěščžijana. Njeby to špodžitwone bylo, hdny by džěcžo tu poštrebnosć njemělo, še šwojim nanom rěčžecž? Modlitwa je roščřžowanje wutrobny š Bohom, w kotrymž jeho kšwalimy a čžescžimy, šo jemu ša jeho

dobrotu dżakujemy a kłebi jeho darty wuproschujemy. Duż dyrbi kłhefsczjanowe žiwjenje modlefske žiwjenje a jeho dom Bethel bycz i njebjeskim rěblom, kiż wot semje do njebjes wjedze. Nimamy ko my wschitzy poniżowacz nad mnohimi skombami w tymle nastupanju? Proschmy teho Knjesa wo prawu kłwěru a wobronjenje i Duchom modlitwy! Tónle Duch wodži do Sesufkomeje schule, a jeno pola Sesufa nawuknjescy ko prawje modlicy. D berje tebi, kly-li to nawuknył, potom masch móz, so samożescy njeprscheczela pschewinycz, potom smějescy klucz k njebjeskim pokladnizam. Ale budż wobstajny w modlitwy. Njebytaj njeszczěplivy, dyrbiš-li tež kłwilu czakacz. Pschindze prawa hodžina, dha Bóh i nusy wupomha.

F.

Wschědnje saspěwacz.

(M. Klaudius.)

So wschědnje Bohu dżakuju,
So dżěcžo wobhnadžene
Mam rjanu pychu człowjecznu.
— D kajke swožebnjenje!

So widžu kłóncžo kłoczane
A Božej' stwórbny krafnoscy,
So wječor i měšaczkom tu mje
Tež swjěbli hwěsdow jafnoscy.

A so mi pschi tym pschezo je
Kaž dżěcžatkam na hodny,
Sdžež wužiwachu radošnje
Wschěch wobradženjom kłodny.

Budż Bohu dżak, so njejsym ja
Tež kral tu narodženy;
Drje bych mět wulke czěsczenja,
Ssnadž pak byl samjedženy.

Tež kłwalu Boha i wutrobu,
So njejsym tu na semi
Ssnadž bohaczł i wulkej móschniczku,
Njech njebudu to ženje.

Cžescz bohatsiwa wschak naduwa,
Ta k spytowanjam wodži
A husto teho pschewróczka,
Kiż w Bože pucze kłodži.

Drje kubla wschě a pjenjesy
Mam wjele wobradžuja;
Pak czěstwe, sradne wutrobny
A spanje njeskicžuja.

Te pak ku mřda mi wopradowže
A wěrne žohnowanje;
Schto dha wo kubla knicžomne
Tak tyszne postaranje?

To jeno chyzł Bóh wschědnje mi,
Schtož trjebam, wobradžowacz;
Schtož wrolej dawa na tšěchi,
Tež mi chze pschihotowacz.

Jurij Brósl.

Cžěpjenja wjedu k Bohu.

(Poftracžowanje.)

Tsi hodžiny wot Rěšowza bydlaža macy sebra junu na symnym, wětrojnym nasymskim dnju kłwoje kłore dżěcžo, so by je wot Wjelkomeje hojicz dala. Dofelž pak pola teje kłameje hižom tójschto człowjekow czakasche, sastupi zusa žona pola Sahrodnikomeje do jstwy, dofelž kłama czujesche, so je ranšchi wětr sa to wbohe kurjatkto schłodny. Pschi tym woprascha ko Sahrodnikowa, kajku kłoroscy dżěcžo ma a hacž hiščeže pomoz pola wopradowžiteho kłearja pytała njeje. Wona šhoni, so je jeno pola Wjelkomeje pomoz pytała a to hižom psched schtwórtlětom, jako ko kłoroscy spoczka; so pak njeje ko nicžo polěpschiko — haj, sferšcho pohórschiko, hacžrunje ku wschitko czinili, schtož bě jim Wjelkowa wufasala.

„A schto je wam moja kłubodžina wufasala?“ praschjesche ko Sahrodnikowa.

„Wona prajesche, so dyrbi dżěcžo w selowej juščzy wot 9 wschelafich selow, kotrež mi kłobu da, kupacz, so dyrbi je i jentym a tymkłamym trjenjom wutřecz a potom pschi wotebjerazym měšaczku tuto trjenje pod bosowy kěl sarycz. Wona mēnjesche tež: tak rucze hacž pocžina tuto trjenje hnicž, schtož ko hižom sa nětotre njeđzele stanje, wotebjera kłoroscy a dyrbi sa 2 abo 3 měšazy žyle sańcz. Šo jeju mēnjenju je ko dżěcžo psched konjom, pšom a czornej kłofschu nastróžalo.“

Sako bě tuta žona wobschěrnje a i mnohimi kłowami kłwoju rēcž kłóncžika, džesche Sahrodnikowa k nej:

„Luba žona, wěricze wy wopradowže tajkele blady? Kłola mojeje kłubodžiny ma kłóža kłoroscy kłwój samyšł a spoczatk w trojich stróželach. To je kłmēschne. Tež njechodži ko kłóža kłoroscy i jentym a tymkłamym kłrědkom hojicz. Wy widžicze jo kłama na kłwojim džěsczu. Sa nochzu jeje sela sazpicz, tola husto wone wjazny schłodža hacž pomhaju. Cžeho dla nje wopraschecze ko kłearja wo radu a pschihladujecze schtwórtlěto, kak to wbohe kurjatkto bjes polóžnoscy kłwojeje czwile wostanje? Š temu je dženka tak hruby a symny džen, so móže džěsczu kłmjercz pschijnjescy.“

Žona ko na wschelake waschne samolwjesche, tola wopradowže rojomny sačožł k porjenščenju jeje žyleho sadžerženja nje móžesche dacž. Haj, wona bě sašlepjena došcy, so Wjelkomej wupowjeda, schtož bě jej prajene.

Sako běchu ludžo woteschli, pschileczi Wjelkowa k Sahrodnikomej a pocža ju žalofnje hanicz a selesche satraschne na nju. Wona porokowasche jej wězy, kotrež dyrbiachy, bychu-li wěrne byle, Sahrodnikowu do kłostatnje pschijnjescy.

Wot tamneho cžaka sapschija Wjelkowa kłóžu sčladnoscy i radošcy, pschi kotrež móžesche Sahrodnikowu hanicz a jej schłodžicž.

Wjele tyšaz kłylow je Sahrodnikowa wot teho cžaka wuplakala, hdyž bě kłebi njehnadu Wjelkomeje pschiczahnyla. Tež czorna kłana czwilowasche ju psches wschelake wumjetowanja wot teho cžaka, hacž bēšche Sahrodnikomeje prjedawšche poděndženja šhoniła a to najbóle tehdom, hdyž podrožnišku dań na postajentym dnju nje wotwjedže. W přěnich lětach bēšche ko to stajnje w prawym cžaku stalo, ale posdžišcho, hdyž mējesche jeje holeczka schulu wopytowacz a wjazny drasčzenja trjebasche, sašlužba pak ko pschezo bóle pomjenšchowasche, dofelž psches snutskownu kłoroscy jeje mozy wotebjeraču, nje bē jej kłóžny ras móžno, pjenjesy w prawym cžaku pokóžicž. A to potwjetšchi jeje sradobu a jeje cžěpjenja.

„Ale cžeho dla wosta wona w tutej kłěži? Njebēsche we wšy žane wobhdjenje sa nju? kłylschu czitarja ko praschecž.“

Běchu drje hiščeže nětotre wobhdjenja we wšy, tola kłudoba nucžesche Sahrodnikowu, so dyrbišesche w hubjenej stwy, kotraž jej a jeje dżowczicžy kłobu sa komoru kłuzesche, wostacz. W lēcze czwilowasche ju horzota, w symje syma. Sdyž wětr jeno trochu dujesche, kłopotasche kłwěza na blidže tam a kłem. Kłachle, sastar-

skeje módy a seleneje barby, mējachu dokojte kachlizy a dawachu dobru czoplotu, hdyž so drjewa dosć do nich natyka. Ale khuba nuczesche tež pschi tepjenju k lutowanju. Často tschepotajchtej macz a džěczo symy dla a mōžeschtej so psched symu hyschče najlěpje psches sažne lehnyczhicze wobarnowacz. A sbožu mējeschtej rjane czople ložo a pošleschczo. Pošlednišche bē lěpsche, hacz wšchitke druhe wězy we jstwie. Wonu bēsche powostanka s tamnych čašow, w kotrychž bēchu lěpsche dny pola Sahrodnikoweje s knjesom a khudoba a tradanje hyschče do jeje domu saczahnytej njebēschtej. Došamo pak bēsche tež jenicžke, schtož bē s někotrej draštu s tamnych čašow sbhtkne wostało a schtož wona psched dlěje dhyžli pjeczimi lětami, jako do tuteho wobhydlenja sacžezje, šobu pschinješe.

Stare njebarbjene blido, dwaj drjewjanaj stolaj, na kotrymajž mōžesche so prjedawšcha barba lědom spōsnacz, a kachlaza lawka bēchu zyła nadoba jeje stwicžki.

Sahrodnikowa bēdžesche na stōlzu, s woblicžom kachlam wobrocžena. Wona bēsche lohcž na khablate blido a hłowu na ruku seprjela. Psched nej ležesche list, kotryž na šylow macz pokazowasche, pschetož jažne krepki, čyistym pacžerkam so runaze, ronja chu so s jeje blědeju wōczkow, s teju wōczkow, s kotrymajž bēsche junu tak khroble a lubosnje do šwěta hladaka. Džowczicžka bē s hornym woteschyla, so by po wodu schla, a teho dla macz šwojim šylsam njewobarasche. Sdyž bēsche Šaňžka pōdla, sawrje Sahrodnikowa tak derje, hacz to džěsche, šwoju tšchnosć a šrudžbu hłubo do wutrobny, tola so jej to stajnje njeporadži.

List, psched nej ležazy, bēsche jej wutrobu s nowa šranil, jej pak tež wumōženje šlubik s kruha dweja šurijow, kotrejž ju stajnje čzwilowaschtej. List mējesche so tak:

Luba šwafowa!

Sa nejšym Tebi na Dwoje listy wotmolwjenje dał, dofelž pschecžimo woli šwojeje žony škutkowacz njemōžach a nochzych. Za šama pak mēnesche, so šy šwoju khudobu šama šašlužila a na šmjercži jeje bratra wina a so nochze Čže we šwojej wotolnosći mēcz a widžecz. Hacž šym jej runje často Dwoje šrudne žiwjenje psched wocži stajał, kaž bēch to wot Lěšowšeho rychtarja šhonil, kotryž bē Dwoje šamšne šforžby we wšchěch kruhach wobkručil; dha njemōžach tola jeje wutrobu hnucz a jeje twjerdu myšl wobrocžicz. Nēt pak je šrudny podawš moju žonu hnul. Psched schtyrjomi nježlemini wša nam Bōh našču lubu Šmku po krotkej khorosći psches šmjercž. Wona bēsche něhdže tak stara, kaž Dwoja Šaňžka. Šunu bēschtej tej holczžy khětro šebi podobnej. Šso na to dopomnitšchi, chze moja žona Šaňžki dla šaňženojč šapomnicž a Tebje pola naš horjewšacz. A nowemu lētu našch podrožnil s našchego domu počehnje a Ty mōžesch jeho štwicžku wobczahnyč. Pschindž teho dla bōrny po nowym lěczje k nam. Dwoje wězy pschepodaj rychtarjej. Šsnadž mōžemy je se škladnosću k nam pschijowješć dacž.

Tebje a Šaňžku docžaluje s wutrobnym postrowjenjom
Twōj

W Břesowu,

20. dezembra 18**.

šwaf

Wjedrich Šjadka.

„Šaj, ja chzu do Břesowza, chzu tam šwojeho džěscža dla; pschetož schto by so po nim horje brał, hdyž šym so minyla, a moje dny šu wotlicžene — kaschel budže mje škōzowacz — a mozy kōždy džěń bōle wotebjeraju. Še tež šotra mojego njebočžicžkeho mandželškeho hyschče twjerda pschecžimo mi, ja šym jo šašlužila — budže so tola nad mojim džěscžom šmilicž — Bōh šam je ju k šmilnosći a milosći nucžil — psches šmjercž jenicžkeho džěscža“ — tak rěczesche bōrbotajo, tola šrošmlitwje, hacž runje bu jeje rěcz často wot kaschela šatorhjnena.

Sahrodnikowa bēsche něhdže 40 lět stara a khorosć, starosćje, šrudžba a khudoba njebēchu jeje prjedawšchu rjanosć zyle wu-šahnyč mohle. Šejne drascženja, hacž runje staroby dla khětro wotnoschene, pscheradžichu, so je junu w hinajšchim rjedže žiwjenja štała, hacž bē pu něczjichim wobhydlenju widžecz.

„Schto to bē? Njebē to hłōš mojego džěscža?“ džesche wona poškuchajo a s khwatom šylly šetřejo.

Žakosčazy šforžbny hłōš šaklincža a wōtry placz šehna naštrōžanu macžer tak rucže k durjam, hacž jej to jejne mozy dowolichu. Lědom pak bēsche durje wotewrika, škocži Šaňžka s khwatom nuts a šhowa so šady macžerje. Ša nej so Wjelkowa kaž našhrabny kraholž do jstwy wali, w ruzy šuchy prut džeržo, s kotrymž ša Šaňžku pjerišche. Sahrodnikowa šastupi jej pucz a džesche:

„Schto ma tutōn hōk na šebi? Schto je wam holczjo čžinilo, so šo tak ša nej walicze? Ša to njeczěrpju a —“.

„Šaj haj, pomhajče šwojej njerodnizy. Njeknicžomne holczjiko je šašo ras šwoju škōscž na mnje škōžilo a je se šarym hornym pinčžne wokno rošbiko! Wy tej holzy wšchitko pschidacže, wona mōže wam na hłowje rejwacz a druhim ludžom schtodu čžinicž, kaž chze! Wy šo wo to nještaracže. Šroschērski lapaty lud njemōže schtodu šarunacz! Tola hdyž wy tutej njeknicžomnosći njewotpomhacže, šebi šama mēr šhotuju; ja budu teho njedocžinka bicž, dōž wjazh jachlicž njebudže — —.“

Tute a hyschče wjele hōršche šłowa wušypa jeje hibicžimy jasył tak khwatnje, so naštrōžana Sahrodnikowa k wotmolwjenju pschincž njemōžesche. Wšoha Šaňžka džesche s placzom:

„Ach, luba macži, njebudž šla, ja šym so na hladkej schčezžy wobšunyla a padnyla, hornyč je mi wuleczal a do wokna šlecžal a je šo šobu rošrašyl. Nētko nimamy žaneho pschisprawneho hornyka, s kotrymž mohla po wodu khodžicz.“

„Šmērui so, lube džěczo, tudy njebudžemy wjazh hornyka trjebacz. Hyschče dženska chžemoj so na pucz do Břesowza podacz — a šo šrunawšchi wobrocži so k Wjelkowej a jej pjenješ podawšchi džesche: — „tudy šu moje pošlednje schtyri šlēborny, wšmicže je a s tym drje budže wascha rošbita schkleňza šaplacžena. Bōh njebudže naju na puczju wopušchczicz a budže mje a moje džěczo wobarnowacz psched hrubosćju a šatraschnym šakhadženjom. — Nētko pak wopušchczěje moje wobhydlenje na mēscže, hewaf waš wobškoržu a potom mohlo so lohko tež wo wězach rěczecz, kotrejž wam lubo njebudža a mohle wam wēscže čžezke khostanje pschinješć.“

Sdyž bē hyschče Wjelkowa najhōršche leštrowanje, macžer a džowku nastupaze, schtrēlajo a wołajo wušypala, čžišny macžeri pjenješy pod nohi a šaprašny durje s tajšim wotmachom, so šo zyła khěža šatschahny.

(Pschichodnje dale.)

Wschelake s bliska a s daloka.

— Šaňženy schtwōrtk mējesche wotriješna duchowništa konfereňa Budyškeho wotriješa šwoje nalētne pošedjenje w mlōdženškim domje. Šnjes šarač Domaschka pschednoschowasche wo nabožinskej wuczžbe w pošracžowanškej schuli. Šnjes šarač Šeil dawasche rošprawu wo šwojim puczowanju do šlubjeneho kraja.

Dalische dobrowōlne dary ša wbohe armeniške šyroty:

Na šlēbornym šwažu w Šh. psches knjesa šararja Waktarja 6 hr.
W njenje wbohich šyrotow wutrobnny džal.

Šlēcz, redaktor.